

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15/03/2017

Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic (Jn 3, 16)

Aquest anunci ens deixa desconcertats i alhora meravellats! Un es pot quedar fascinat, però també espremut, davant d'aquest fet que va canviar la història: per amor, i només per amor, Déu va "entregar" ,per a la nostra salvació, el seu Fill Unigènit. I el Fill, Jesús, es va "donar" tot ell per nosaltres i per a nosaltres, acceptant i patint la passió i la mort. És el "donar-se" que transforma en nou, que fa possible el canvi, que dóna vida i permet la resurrecció.

A mig camí quaresmal, ja propera la Pasqua, la invitació és que dirigim la mirada cap "Aquell a qui van traspasar", meditant la seva passió, per redimir a qui ha redimit el món a través de la Creu. Només així podrem entendre i donar sentit al dolor, a les malalties, a les injustícies que afecten a tants germans de tota la terra. I també ens afecta a nosaltres, perquè ningú està lliure del dolor!

Només estant al costat de Jesús a Getsemaní, revivint les seves hores de soledat i abandonament per part dels seus amics més estimats, podrem escoltar el crit de dolor dels qui rebutgen la creu, aclaparats pel seu propi Getsemaní sense força per dir; "Senyor, faci's la teva voluntat!".

Certament, el dolor (qualsevol tipus de dolor: físic, moral, espiritual...) pot esclafar a qualsevulla. En el patiment més fort, sovint ens pot semblar que Déu ens ha abandonat. Que és injust amb nosaltres, que no respon a la nostra demanda d'ajuda: "Pare, allunya de mi aquest calze". El silenci de Déu és un misteri terrible, tan fort com per deixar de respirar i sentir-se sense forces, quan a més a més, els amics que ens han fet costat durant un temps, es rendeixen i s'adormen.

Magdalena Aulina, "dona de la creu", deia que "*tot és qüestió d'amor*". Estava convençuda que la creu i el sofriment són el fonament per a comprendre la vida i la profunditat de l'amor. D'aquesta manera res és insuportable.

Certament que Magdalena sentia (i ha sentit) tot el dolor de la creu: "*és dura la prova quan arriba; es sent tot el sofriment, però ens sosté la força de l'amor diví*". Per això Magdalena suggeria: «*Demaneu-li al Senyor l'amor al sacrifici i a la seva creu, perquè qui s'enamora d'ella la busca sempre per ofrenar qualsevol cosa en holocaust d'amor. No demaneu el dolor, però si l'amor al sacrifici. El dolor, sense vocació, esclafa. Estimant el dolor, en el cor es prepara en terreny per l'hoste diví, a qui Déu ha vinculat la seva redempció*».

En moltes de les Cançons de l'Institut es recull i es transmet el convit per comprendre i per mantenir, per meditar i per pregar. Fins i tot per a nosaltres són (poden ser!) verdadera font d'espiritualitat. «4. Va ser en una dura creu, per donar-nos la lliçó / de com les nostres ànimes han d'estimar-te, Jesús. / Pujar al Calvari i preguntar-nos: / Per què, Jesús nostre, per què en una creu? / Va ser per ensenyar-nos el que ens demanaves: / víctimes que pateixin en reparació; / fortes, decidides, com tu paties, / constants i fidels en la immolació». (Cançó 6.6. [177]).

Meditant i pregant, observant i acollint, podem ajudar a "sublimar" i a "exalçar" els sofriments i els dolors que ens ofereix la vida: els dolors de les malalties; els dolors de les incomprendions i de les injustícies; les tribulacions per la precarietat econòmica, o per la pèrdua de feina; el pas de la mort.... En aquesta Quaresma, demanem a Magdalena Aulina que ens acompanyi. Fixant la mirada en Aquell que està a la creu pel nostre amor, podem portar la nostra creu amb amor, penetrar en el misteri del dolor, descobrir els seus tresors. D'aquesta manera, el nostre patiment serà fecund. Serà com el gra de blat, que llençat a terra, queda sol, mor, es podreix per després... un bon dia donar vida a una espiga exuberant.